

CÓ NHỮNG ÁNG VĂN ○○○○

-2-

Đầu chùng khoảng năm 1960, giáo sư Nguyễn Khắc Hoạch chủ trương tạp chí văn chương THẾ KỶ 20 ở Sài-gòn, tập hợp nhiều cây bút lỗi lạc ở miền Nam buổi đó. Phần VĂN có Vũ Khắc Khoan, Mặc Đỗ, Nghiêm Xuân Hồng ... Phần THƠ với Cung Trầm Tưởng, Quách Thoại, Tô Thùy Yên ...

Trong một số báo, có đăng một bài văn ngắn, đọc lên nghe tưởng như thơ ...
Bài TRAO GỬI của người viết có bút hiệu LÔI TAM ...

LÔI TAM

TRAO GỜI

Nếu có bao giờ lại đến bên em, tôi sẽ đắm đuối nhìn em rất lâu không nói. Tôi chẳng muốn làm một kẻ dại khờ chỉ mong tát cạn lòng mình bằng những chữ yêu thương. Chúng mình lặng yên thở hơi thở của nhau như uống từng ngụm rượu nồng say. Biết đâu em chẳng mỉm cười như chợt thấy bình minh sau một đêm dài thức trắng. Chúng mình đứng cạnh nhau nhớ những đêm hè thuở bé, ngược mắt nhìn trời đêm trọn muôn sao. Tôi sẽ nắm chặt tay em như gã thư sinh trong chuyện hồ-ly, chỉ sợ người yêu đột nhiên vụt biến. Và mong chết lịm trong giòng mắt em để mơ thấy tiên nga đùa nhau trên bãi cát Ngân hà.

Vâng, tôi sẽ không nói gì với em vì nghĩ rằng chúng mình chớ làm thành đơn lẻ. Chỉ những người sống trong cô độc mới mong giải bày niềm nỗi riêng tây. Chúng mình đi nhau trên những lối đường viên thắm cỏ may. Có gió rất nhiều nhưng chỉ toàn gió nhẹ. Nếu em trách tôi sao hồ hững, tôi chỉ mỉm cười mà chẳng dám thanh minh. Em đâu biết tôi đã thức suốt năm canh, viết lên bóng tối muôn vạn bức thư tình chẳng bao giờ chấm dứt. Cánh tay gầy khô chết trên trán rỗng, tôi có vọng về em bằng những vần thơ chỉ ngâm láy một mình. Giữa những buổi chiều nắng quái, tôi muốn được dúi vào tay em ly rượu đầy mùi hoa lạ khi nhìn lửa cháy trên đầu thuốc lá cuồng điên. Như một kẻ si tình đến chết, tôi mong rút hết tơ trời, dệt thảm trải đường trong ngày gặp gỡ.

Em có bao giờ hiểu được lòng tôi : một thủy thủ già phiêu linh trọn bốn phương trời mà chỉ dám gởi về người yêu mấy vừng mây trắng